

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Mgr. J. U.**, bytom A., právne zastúpeného JUDr. M. O., advokátom v S. N. V., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Košice, Krajský dopravný inšpektorát**, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-DI-OBCP-P-97/2010 zo dňa 28.5.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19728/2010-37 zo dňa 13.10.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19728/2010-37 zo dňa 13.10.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-DI-OBCP-P-97/2010 zo dňa 28.5.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi

č. p. ORP-358/DI-P-2-2009 zo dňa 15.3.2010 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení sankcií podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo forme pokuty vo výške 250 eur a zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver. Námietky žalobcu považoval krajský súd za účelové, právne irelevantné a nespôsobilé zvrátiť závery žalovaného. Zdôraznil, že zo strany žalobcu nešlo o obchádzanie v zmysle § 14 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“), ale o predchádzanie nákladného motorového vozidla a to tým spôsobom, že žalobca ho predchádzal cez dvojitú plnú čiaru, čím vytvoril nebezpečnú dopravnú situáciu.

K námietkam žalobcu krajský súd uviedol, že vodič nákladného vozidla riadne prešiel tunelom za vozidlom žalobcu, teda že toto vozidlo nebolo prekážkou v cestnej premávke a pohybovalo sa plynule. Žalobcovi bolo po zastavení za tunelom Branisko členmi dopravnej hliadky vysvetlené, že sa dopustil priestupku podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. porušením zákazu predchádzania, pričom žalobca na to mal reagovať vyjadrením, že „nechcel ísť cez tunel za smradľavým nákladným autom“ a následne odmietol vyjadriť sa do zápisnice.

Námietku žalobcu o tvrdení krajnej núdzy nepovažoval krajský súd za dôvodnú, pretože skutkový stav vyplývajúci z administratívneho spisu žalovaného nenasvedčuje tomu, že by žalobca spôsobom jazdy vo vzťahu k dopravnej situácii odvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom – práve naopak – žalobca prešiel cez dvojitú čiaru do protismeru v čase, keď z tunela vychádzalo iné vozidlo. Krajský súd však zároveň poukázal na skutočnosť, že námietku spočívajúcu v tvrdení krajnej núdzy žalobca uplatnil až v žalobe a vzhľadom na ustálenú judikatúru týkajúcu sa dispozičnej zásady v správnom súdnictve nebolo povinnosťou súdu sa takouto námietkou zaoberať.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutie žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušujú

a vracajú na ďalšie konanie. Tvrdil, že popisované udalosti sa nestali v tesnej blízkosti tunela a že značka zákaz predbiehania sa nachádzala na stĺpe vpravo, no v mieste, kde už bolo obiehajúce zrealizované. Namietal nesprávne vyhodnotenie dopravnej situácie dopravnou hliadkou a zdôrazňoval, že nákladné vozidlo dymilo a v čase obiehania takmer celým objemom bolo mimo vozovku, čo žalovaný nebral do úvahy. Tvrdil, že jeho prvá reakcia po zastavení hliadkou bola, že nepôjde za dymiacim vozidlom v aute, nevyjadril sa tak, ako to uviedol policajt V.. Do zápisnice sa odmietol vyjadriť preto, že ho vystupovanie a spôsob jednanja policajta urážal. Nesúhlasil ani s tvrdením, že nákladné vozidlo vyšlo z tunela za ním, pretože toto vyšlo z tunela až potom, čo ho hliadka zastavila, zacúval k nej, odovzdal doklady a bolo mu vysvetlené, čoho sa mal dopustiť. Preto bolo podľa neho zrejmé, že nákladné vozidlo nevyšlo z tunela súbežne s ním. Spochybnil tiež konštatovanie, že obieháním nákladného vozidla ohrozil protiidúce vozidlo, pretože toto bolo podľa jeho názoru minimálne 30 metrov v tuneli čase, keď on sa už so svojim vozidlom opäť zaradil do svojho jazdného pruhu. Ďalej žalobca poukazoval na rovnaké konanie ostatných účastníkov cestnej premávky, ktorí vyhodnotili situáciu rovnako ako on a predbehli dymiace nákladné vozidlo.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Odvolacie námietky žalobcu považoval za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. Zdôraznil, že zákonné podmienky na konanie v krajnej núdzi jednoznačne splnené neboli, nakoľko krajná núdza je stretom dvoch ohrozených záujmov, ktorý sa má vyriešiť tak, že nebezpečenstvo hroziace významnejšiemu záujmu sa odstráni zničením alebo poškodením záujmu menej významného. Žalobca však žiadnym spôsobom neodvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom. Nešlo o konanie v krajnej núdzi a žalobca nesprávne vyvodil záver o tom, že dymením, či prášením spod kolies nákladného vozidla hrozilo nebezpečenstvo. Zo žalobcovho konania nebolo zrejmé, že vzniknutú situáciu pociťoval ako nebezpečenstvo, ale to, že ju vnímal ako prekážku v premávke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP

a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 13. novembra 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca dňa 6.4.2009 v čase o 16.35 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Alfa Romeo EČV S. po ceste pred tunelom Branisko v smere Levoča – Prešov, pričom nerešpektoval vodorovnú dopravnú značku V1b „dvojitá pozdĺžna súvislá čiara“ a predišiel pred ním idúce nákladné motorové vozidlo. Týmto konaním porušil § 3 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 137 ods. 2 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. a dopustil sa tak priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru Spišská Nová Ves predvolal žalobcu na ústne pojednávanie na deň 15.3.2010. Z predvolania je zrejmé, že žalobca bol riadne poučený o možnosti prejednať priestupok v jeho neprítomnosti za podmienok zmysle § 45 ods. 1 SP. Predvolanie bolo doručené žalobcovi dňa 4.3.2010 a jeho právny zástupca bol o termíne upovedomený už dňa 25.2.2010.

V spise sa nachádza list žalobcu zo dňa 31.8.2009 (zrejme uviedol nesprávny dátum), daný na poštovú prepravu dňa 22.3.2010 a doručený ORPZ dňa 23.3.2010, ktorým žiadal o stanovenie nového termínu, nakoľko dňa 15.3.2010 sa zo zdravotných dôvodov na prejednanie priestupku nemohol ustanoviť. Žalovaný však prejednal priestupok žalobcu v jeho neprítomnosti (§ 74 ods. 1 zákona o priestupkoch), pretože žalobca sa v oznámený čas nedostavil a ani sa riadne neospravedlnil.

Rozhodnutím č. p. ORP-358/DI-P-2-2009 zo dňa 15.3.2010 prvostupňový orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch a uložil mu za to pokutu vo výške 250 eur a zákaz viesť vozidlo po dobu 14 mesiacov.

V odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu žalobca tvrdil, že z dokazovania vykonaného správnym orgánom žiadnym spôsobom nevyplýva, že by predchádzal vozidlo spôsobom odporujúcim zákonu, ale naopak, zo snímok z kamerového systému je zrejmé,

že nákladné vozidlo sa pohybovalo pomalou rýchlosťou, pravou časťou zachádzalo za krajinou a dymilo, resp. prášilo sa z neho. Keďže vozidlo javilo známky poruchy a jeho vodič signalizoval za ním idúcim vozidlám, aby ho obišli, považoval ho aj on za prekážku v premávke a obišiel ho, pričom neohrozil ani vodičov za ním, ani idúcim v protismere. V odvolaní netvrdil stav krajnej núdze a nenamietal ani výšku uložených sankcií.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní, sankcie boli uložené v súlade so zákonom s prihliadnutím na osobu páchatel'a, závažnosť priestupku, ako i na to, že žalobca za obdobné priestupky bol už opakovane postihnutý, pričom odvolacie dôvody žalobcu nemožno akceptovať vzhľadom na zistený a potvrdený stav veci. V ďalšom poukázal na rozdiely medzi obchádzaním (vozidla, či prekážky, ktoré stojí, prípadne chodca) a predchádzaním (vozidla v pohybe) ako aj na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. r/ zákona č. 8/2009 Z.z. definujúce pojem „prekážka cestnej premávky“. Zdôraznil, že z priloženej fotodokumentácie je zrejmé, že nákladné vozidlo bolo v pohybe, pohybovalo sa plynule, prešlo tunelom a hoci šlo pomaly, nebolo prekážkou v cestnej premávke. Dodal, že skutočnosť, že vodič nákladného vozidla dával žalobcovi znamenie, aby ho predišiel, ešte neznamenal, že to žalobcu oprávňovalo k porušeniu predpisov o cestnej premávke.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 137 ods. 2 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je predchádzanie iného vozidla v mieste, kde je to zakázané.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky MV SR č. 9/2009 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vodorovné dopravné značky (č. V 1a až V 17) sú značky zobrazené ako čiary, šípky, nápisy, symboly alebo významové symboly na ceste a jej súčastiach, samostatne alebo v spojení so zvislými dopravnými značkami, prípadne s dopravnými zariadeniami, ktorých význam zdôrazňujú alebo spresňujú.

Podľa druhej časti druhého dielu prílohy č. 1 k vyhláške č. 9/2009 Z.z. značka Dvojitá pozdĺžna súvislá čiara (č. V 1b) sa používa na oddelenie protismernej premávky dvomi alebo viacerými jazdnými pruhmi. **Značku je zakázané prechádzať alebo nákladom presahovať, ak to nie je potrebné na obchádzanie.**

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. vodič, ktorý pri **obchádzaní vozidla, ktoré zastavilo alebo stojí, prekážky cestnej premávky alebo chodca** vybočuje zo smeru svojej jazdy, nesmie ohroziť ani obmedziť vodiča protiidúceho vozidla; nesmie ohroziť ani vodiča idúceho za ním, ani iného účastníka cestnej premávky. Vodič je pritom povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy.

Podľa § 2 ods. 2 písm. r/, s/, x/, y/ zákona č. 8/2009 Z.z.:

- prekážkou cestnej premávky je všetko, čo môže ohroziť alebo obmedziť jazdu vozidiel a pohyb chodcov; **za prekážku cestnej premávky sa nepovažuje vozidlo** stojace alebo **pomaly sa pohybujúce z dôvodov vyvolaných** cestnou premávkou, spojených najmä s údržbou alebo opravou cesty, dopravnou nehodou alebo **inou udalosťou**,
- státím je uvedenie vozidla do pokoja na dlhšie, ako je čas dovolený na zastavenie,
- zastavením je uvedenie vozidla do pokoja na čas nevyhnutne potrebný na urýchlené nastúpenie alebo na vystúpenie prepravovaných osôb alebo na urýchlené naloženie alebo na zloženie nákladu,
- zastavením vozidla je aj prerušenie jazdy z dôvodu nezávislého od vôle vodiča.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. predchádza sa vľavo. Vpravo sa predchádza vozidlo, ktoré mení smer jazdy vľavo a ak už nie je pochybnosť o ďalšom smere jeho jazdy. Pri jazde v pripájacom jazdnom pruhu alebo v odbočovacom jazdnom pruhu sa smie vpravo predchádzať aj vozidlo idúce v priebežnom jazdnom pruhu.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o priestupkoch **priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia**

- a) primeraným spôsobom priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom alebo
- b) **nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak.**

V zmysle § 51 zákona o priestupkoch sa na konanie o priestupkoch vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (Správny poriadok), ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2). Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3). Vykonávanie dôkazov patrí správnejmu orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu od 60 eur do 300 eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby o preskúmanie zákonnosti vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto

vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody žaloby neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného potvrdil, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v postupe správnych orgánov nezistil žiadne pochybenia. Z priloženého administratívneho spisu žalovaného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že **žalobca prešiel cez dvojitú neprerušovanú čiaru na úseku cesty pred tunelom, keď predbiehal pred ním idúce nákladné vozidlo**. Tu treba dodať, že žalobca v odvolaní (v piatom odseku na druhej strane odvolania zo dňa 23.1.2011) mylne poukazoval na značku „zákaz predbiehania“ nachádzajúcu sa na stĺpe v mieste, kde sa on už zaradil späť po predbehnutí nákladného vozidla do svojho pruhu. Žalobca bol totiž uznaný vinným zo spáchania priestupku, ktorého sa dopustil **nerespektovaním vodorovného dopravného značenia V 1b**, teda dvojitej neprerušovanej čiary na ceste. Uvedené vodorovné dopravné značenie je **možné**

prechádzať alebo nákladom zasahovať len v jedinom prípade – ak je to potrebné na obchádzanie.

Obchádzanie je upravené v § 14 zákona č. 8/2009 Z.z. a zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že tento pojem sa spája s **obídením vozidla, ktoré stojí alebo zastavilo, s obídením prekážky v premávke alebo chodca**. V spornej situácii žalobca neobchádzal vozidlo, ktoré stálo, či zastavilo. Nebolo totiž spochybnené, že nákladné vozidlo nestálo ani nezastavilo, ale plynule, hoci pomaly, pokračovalo v jazde. Aj samotný žalobca uviedol do zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 25.1.2010, že vozidlo šlo pomaly a dymilo a preto ho obišiel. V konaní na prvom stupni sa vyjadril, že nákladné vozidlo bral ako prekážku v jazde, no netvrdil, že bol v situácii krajnej núdze. Zákon č. 8/2009 v ustanovení § 2 ods. 2 písm. r/ vymedzuje pojem „prekážka v cestnej premávke“ a to aj negatívne, tak že o.i. **prekážkou nie je pomaly idúce vozidlo**. Teda ani argumentácia žalobcu, že obchádzal prekážku v cestnej premávke neobstojí.

Nelogickým sa javí tvrdenie žalobcu, že sa cítil byť ohrozený, lebo vozidlo malo poruchu – ak by totiž nákladné vozidlo skutočne malo poruchu, zrejme by zastavilo na krajnici a nepokračovalo by v jazde; zo spisu je pritom zrejmé, že toto nákladné vozidlo pokračovalo v jazde a prešlo aj cez tunel.

Skutočnosti, že argumentácia žalobcu bola účelová, nasvedčuje v konečnom dôsledku aj jeho prvá reakcia po zastavení hliadkou a objasnení skutku, ktorého sa mal dopustiť, keď sa vyjadril v tom zmysle, že nechcel ísť v tuneli za dymiacim autom, či – ako to uviedol člen dopravnej hliadky - za „smradľavým autom“. Z tejto reakcie (zmysel je v oboch prípadoch obdobný) bolo zrejmé, že žalobca nepocíťoval stav krajnej núdze. Navyše mal právo uviesť všetky tieto skutočnosti (že vozidlo považoval za prekážku, obával sa ísť za ním v tuneli, predišiel ho cez dvojitú čiaru v situácii krajnej núdze, že člen hliadky sa k nemu správal urážlivo...) do záznamu o priestupku, čo však odmietol.

K ďalšej námietke treba uviesť, že z priestupku, ktorého spáchanie bolo žalobcovi podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne a nevyvrátiteľne preukázané v správnom konaní,

sa žalobca nemôže vyvinieť poukazovaním na to, že aj iní účastníci cestnej premávky reagovali rovnako ako on a predbehli pomalé nákladné vozidlo. Žalobca ako účastník cestnej premávky mal povinnosť rešpektovať dopravné značenie a predpisy o cestnej premávke bez ohľadu na správanie iných účastníkov premávky.

K námietke žalobcu o konaní v krajnej núdzi odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa poukazuje na skutočnosť, že túto námietku žalobca použil až v žalobe, ani raz ju počas konania pred správnymi orgánmi nespomenul (dôvodil stále tým, že nákladné vozidlo považoval za prekážku v premávke) a navyše konanie žalobcu v danej situácii v žiadnom prípade nebolo možné subsumovať pod konanie, ktoré má na zreteli zákon o priestupkoch v ustanovení § 2 ods. 2. Žalobca totiž jednak svojim konaním neodvracal priamo hroziace nebezpečenstvo (ak by dymiace vozidlo považoval za takéto nebezpečenstvo, obhajoval by sa takto už od počiatku, nie až v žalobe) a jednak toto „nebezpečenstvo“ bolo jednoznačne možné odvrátiť inak – ak mal žalobca obavy a nákladné vozidlo nezastavilo (zjavne teda poruchu brániacu v ďalšej jazde nemalo), mohol sám žalobca, vzhľadom na úsek cesty s dvojitou plnou čiarou pred tunelom, zastaviť na krajnici, počkať a po nejakej dobe pokračovať v jazde, alebo si mal udržiavať dostatočný odstup od dymiaceho či prášiaceho vozidla a predísť ho až v úseku, kde to dopravné značenie nezakazovalo. Minimálne princíp subsidiarity v tomto prípade teda jednoznačne zachovaný nebol, čo znemožňuje označiť konanie žalobcu ako konanie v zmysle § 2 ods. 2 zákona o priestupkoch.

V súvislosti s druhom sankcie namietaným v správnom konaní a žalobe (hoci žalobca v odvolaní uložené sankcie nenamietal) je potrebné pripomenúť, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava iba, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery.

Správne orgány môžu za priestupok, ktorého sa dopustil žalobca, uložiť sankcie v rozmedzí stanovenom v § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch, **teda pokutu od 60 eur**

do 300 eur a zákaz činnosti do dvoch rokov. Zákon nepripúšťa alternatívnu sankciu, ale tieto dva druhy sankcií, teda pokuta a zákaz činnosti, sa ukladajú kumulatívne. Pri určovaní výmery sankcií správne orgány prihliadajú na skutočnosti uvedené v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch. Správne orgány v tomto konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keď žalobcovi uložili pokutu v sumu 250 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 14 mesiacov, čiže v zákonom rozpätí. Svoje rozhodnutie náležite zdôvodnili. Vzali pritom do úvahy aj skutočnosť, že žalobca sa priestupku dopustil vedomou nedbanlivosťou a za obdobné priestupky bol v posledných rokoch opakovane postihovaný a to v krátkom časovom horizonte, pričom uložené sankcie nemali na žalobcu dostatočný vplyv.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, za čo mu uložili pokutu podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré súd totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech

v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. novembra 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová